

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	14 -11- 2014

UPII 034-03/13-02/001
437-11/41-2014-034

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-100/2013-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Sanje Štefan članova vijeća, te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Andre' d.o.o. Pula, Giardini 14, zastupan po direktoru Albertu Faggianu, protiv tuženika Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Savska cesta 4, Zagreb, radi prijave namjere koncentracije, u sjednici vijeća održanoj 22. listopada 2014.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Republike Hrvatske, Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I 034-03/2013-02/001, urbroj: 580-06/41-2013-021 od 27.lipnja 2013.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkom 1. utvrđuje se da je poduzetnik Andre' d.o.o. sa sjedištem u Puli, Giardini 14, propustio u roku propisanom Zakonom o zaštiti tržišnog natjecanja podnijeti obveznu prijavu namjere provedbe koncentracije Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja u smislu članka 19. stavka 3. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja te je 25. studenoga 2011. proveo koncentraciju nastalu stjecanjem kontrole nad poduzetnikom Novi list d.d. u smislu članka 15. stavka 1. točke 2. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja bez prethodnog odobrenja Agencije. Točkom 2. za djelo opisano u točki 1. izreke koje je trajalo od 25. studenoga 2011. do 18. siječnja 2013., tj. do dana podnošenja potpune prijave koncentracije na poziv Agencije, poduzetniku Andre'd.o.o. sa sjedištem u Puli, Giardini 14, izriče se upravno-kaznena mjera u iznosu od 13.000,00 kn sukladno članku 62. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, a rok izvršenja je 15 dana od dana pravomoćnosti ovog rješenja.

Tužitelj u tužbi navodi da osporeno rješenje pobija isključivo iz razloga pogrešne primjene materijalnog prava, odredbi Zakona o medijima (Narodne novine, broj 59/04.) i Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja (Narodne novine, broj 79/09.), jer se radi o sporu od pravnim pitanjima o kojima tužitelj i tuženik imaju različita mišljenja. Pozivajući se na odredbe navedenih Zakona postavlja pitanje je li on takav nakladnik na kojeg se odnosi odredba članka 36. stavka 2. Zakona o medijima. Ističe da nije nakladnik u smislu članka 2. Zakona o medijima nego je tek vladajuće društvo drugog nakladnika, Glasa Istre Novine d.o.o., a iz Zakona o medijima ne proizlazi da bi se obveza prijave koncentracije neovisne o cenzusu prihoda odnosila i na društva, koja i sama nisu nakladnici, ali koja su u obliku stanovite povezanosti s nakladnikom. Ističe ako je odgovor na prvo pitanje da, je li obveza

prijave iz članka 36. stavka 2. Zakona o medijima postojala nakon 1. listopada 2010. i nakon stupanja na snagu novog Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Navodi da novi Zakon o zaštiti tržišnog natjecanja u odredbi na koju upućuje članak 36. stavak 2. Zakona o medijima ne navodi nikakve uvjete u odnosu na koje bi obveza prijave mogla biti neovisna. Ti se uvjeti navode u članku 17. stavka 1. Zakona, ali nisu istovjetni s onima iz članka 22. stavka 4. prethodnog Zakona i uostalom na njih se Zakon o medijima ni ne poziva. Ako je odgovor na drugo pitanje da, je li obveza prijave iz članka 36. stavka 2. Zakona o medijima postojala i neovisno o odredbi članka 17. stavka 6. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, prema kojoj Agencija tu obveznu i neovisnu prijavu uopće ne bi trebala razmatrati jer kako inače protumačiti tu odredbu koja nije postojala u prethodnoj verziji Zakona. Nadalje navodi da odredba članka 62. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja propisuje da će se kazniti poduzetnik koji Agenciji ne podnese obveznu prijavu namjere koncentracije (članak 24. stavak 1. točka 2.), ali članak 24. stavak 1. točka 2. ne propisuje obvezu podnošenja prijave nego propisuje ovlasti Agencije u slučaju da netko tu prijavu ne podnese. S druge strane od 1. srpnja 2013. u odredbi članka 62. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja više ne piše „članak 24. stavak 1. točka 2.“, nego „članak 19. stavak 1.“ pa je očito da izmjena vrijedi ex tunc, a ne ex nunc, a uostalom i članak 19. stavak 1. i dalje propisuje obvezu prijave koncentracije iz članka 15. kada se ispune uvjeti iz članka 17., ali ne i obvezu prijave koncentracije iz članka 36. stavka 2. Zakona o medijima kada se ne ispune uvjeti iz članka 17. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Ističe da je osporeno rješenje održivo samo ako se pozitivno odgovori na sva četiri pitanja. Iz navedenih razloga predlaže da se tužba uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu u bitnome ističe da je po službenoj dužnosti pokrenut postupak ocjene koncentracije te je pozvan tužitelj na podnošenje obvezne prijave koncentracije. Tužitelj je potpunu prijavu koncentracije podnio tek 18. siječnja 2013. i to na traženje tuženog čime su ostvareni uvjeti za izricanje upravno-kaznene mjere u smislu članka 62. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Ističe da je nesporno utvrđena obveza prijave namjere provedbe koncentracije koja je u smislu članka 19. stavka 3. navedenog Zakona nastala 25. studenoga 2011., jer je tužitelj stekao većinu udjela u temeljnom kapitalu Novi list d.d. iz Rijeke u smislu članka 15. stavka 1. točke 2. Zakona. Nadalje ističe kako je u konkretnom slučaju riječ o koncentraciji na tržištu medija te da postupak ocjene dopuštenosti navedene koncentracije podliježe posebnim pravilima i to odredbama Zakona o medijima i Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Zakona o medijima jasno i nedvojbeno upućuje na obveznu primjenu propisa o zaštiti tržišnog natjecanja te je u smislu tuženik i postupao kada je proveo postupak ocjene koncentracije u konkretnom slučaju i donio osporeno rješenje primjenom odredbi Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja koji je na snazi. U odnosu na navod tužitelja da nije nakladnik tuženik upućuje na primjenu odredbe članka 4. stavka 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, a u odnosu na navod tužitelja da propuštanje podnošenja prijave koncentracije nije upravno kažnjivo tuženik upućuje na odredbu članka 62. točke 1. Zakona. Nadalje u odnosu na navod tužitelja kako odredba članka 62. točke 1. vezano uz članak 24. stavka 1. točke 2. Zakona ne propisuje obvezu podnošenja prijave koncentracije već ovlasti Agencije, ističe kako točka 2. stavka 1. članka 24. Zakona upravo upućuje na koncentraciju provedenu bez podnošenja obvezne prijave namjere koncentracije iz članka 19. Zakona. Navodi da je tuženik predmetnu koncentraciju ocijenio dopuštenom potvrdom (obavijesti) o nedopuštenosti od 14. veljače 2013., pa slijedom navedenog nije bilo potrebno da po službenoj dužnosti posebnim rješenjem dodatno sukladno članku 24. stavku 1. točka 2. Zakona odredi neophodne mjere praćenja poslovanja ili strukturne mjere potrebne za ponovnu uspostavu tržišnog natjecanja koje se određuje nakon provedbe nedopuštene koncentracije.

Upravo zbog propuštanja obveze prijave koncentracije iz članka 19. Zakona tuženik je sukladno članku 38. stavku 2. Zakona po službenoj dužnosti pokrenuo postupak ocjene koncentracije te pozvao tužitelja na podnošenje obvezne prijave te je tužitelju izrekao upravno-kaznenu mjeru sukladno odredbi članka 62. točke 1. Zakona. Ističe da je cilj i svrha upravno-kaznenih mjera osiguravanje učinkovitog tržišnog natjecanja, kažnjavanje počinitelja, otklanjanja štetnih posljedica i odvracanje drugih poduzetnika od kršenja odredaba Zakona. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužitelj se nije očitovao na dostavljeni odgovor tuženika na tužbu.

Tužba nije osnovana.

Tijekom postupka je utvrđeno da je tužitelj stekao kontrolu nad Novim listom d.d. u smislu članka 15. stavka 1. točke 2. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, stjecanjem većine udjela u temeljnom kapitalu Novog lista d.d. Tužitelj je stekao 48.191 redovnih dionica NLST-R-A poduzetnika Novi list d.d. nominalne vrijednosti 300,00 kn na Zagrebačkoj burzi od prodavatelja Zagrebačke banke d.d. kao založnog vjerovnika. Stjecanje je bilo 25. studenoga 2011. a proknjiženo u depozitoriju Središnjeg klirinškog depozitarnog društva u Zagrebu. Slijedom navedenog tuženik je utvrdio da je 25. studenoga 2011. kada je tužitelj stekao kontrolu nad Novim listom d.d., odnosno preuzeo 80.319% udjela u temeljnom kapitalu Novog lista d.d. ispunjen uvjet iz članka 19. stavka 3. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, odnosno da je 25. studenoga 2011. nastala obvezna prijava koncentracije tuženiku, s obzirom da je s tim datumom Središnje depozitarno društvo navedeno stjecanje proknjižilo u Središnjem depozitoriju.

U slučaju kada jedan poduzetnik stječe kontrolu ili prevladavajući utjecaj nad cijelim ili dijelom drugog poduzetnika, prijava namjere koncentracije podnosi poduzetnik koji stječe kontrolu ili prevladavajući utjecaj nad cijelim ili dijelom drugog poduzetnika sukladno odredbi članka 19. stavka 2. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja (Narodne novine broj: 79/09). Prema stavku 3. istog članka Zakona propisano je da se prijava namjere koncentracije podnosi Agenciji na ocjenu nakon zaključenja ugovora kojim se stječe kontrola ili prevladavajući utjecaj nad poduzetnikom ili dijelom poduzetnika, odnosno nakon objave javne ponude, a prije provedbe koncentracije.

S obzirom da je tužitelj stekao 48.191 redovne dionice (od ukupno 60.000) Novog lista d.d. što je Središnje klirinško depozitarno društvo 25. studenoga 2011. proknjižilo u Središnjem depozitoriju, proizlazi da je obveza prijave u smislu članka 19. stavka 3. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja nastala 25. studenoga 2011.

Odredbom članka 62. točke 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja propisano je da poduzetnika koji Agenciji ne podnese obveznu prijavu namjere koncentracije, Agencija će kazniti upravno-kaznenom mjerom do najviše 1% vrijednosti ukupnog prihoda koji je poduzetnik ostvario u poslovnoj godini za koju postoje zaključena godišnja financijska izvješća.

Kako je u postupku nesporno utvrđeno da je tužitelj propustio u propisanom roku podnijeti obveznu prijavu namjere provedbe koncentracije na ocjenu tuženiku sukladno odredbi članka 19. stavka 3. Zakona te je proveo koncentraciju bez odobrenja tuženika, odnosno unatoč postojanju obvezne prijave koncentracije koja je nastala 25. studenoga 2011., (tužitelj je potpunu prijavu podnio tek 18. siječnja 2013. na traženje tuženika) osnovano je tuženik utvrdio da su time ostvareni uvjeti za izricanje upravno-kaznene mjere u smislu naprijed citirane odredbe članka 62. točke 1. Zakona.

Slijedom svega navedenog ovaj Sud nalazi da je osporeno rješenje donijeto na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava.

